

ADEVARUL DESPRE MOARTEA GENERALULUI STEFAN GUSA

Publicat la: 2004-12-22 | Autor: ADINA MUTAR | Sursa: Ziarul ZIARUL

Am o datorie de onoare fata de un OM. Este vorba despre generalul Stefan Gusa, de aceea am scris cu litere mari. Asa mi-a si spus atunci cand l-am cunoscut, pe patul de moarte. "Inainte de toate sunt om. Un om cu frica de Dumnezeu, asa cum am fost crescut. Iar acum ma indrept catre Dumnezeu, ca nu mai am mult". De dincolo de mormant, generalul Stefan Gusa restituie poporului ceea ce-i apartine: revolutia din decembrie '89. De partea careia el, in fruntea Armatei, trecuse de pe data de 19 decembrie, la Timisoara. Pe tot parcursul discutiilor pe care le-am purtat, generalul a tinut in mana o cruciulita, ca un garant suprem al sinceritatii sale. "Asta mi-e crucea! Nu mint!". In acele zile, care ii erau numarate, a simtit nevoia sa se confeseze cu mai multe detalii decat o facuse cu ocazia unor interviuri. Dar rugamintea a fost clara: "Sa nu scrii toate astea acum. Fata de tara, fata de popor, mi-am facut datoria, dar nu mai apuc sa-mi fac datoria fata de fetele mele. Sa nu-mi pui familia in pericol".

MARTURII DE PE PATUL DE SUFERINTA

I-am respectat aceasta dorinta arzatoare. Au trecut 15 ani de atunci si multe fapte din evenimentele din decembrie '89 au iesit la iveala. Si totusi. Inca se mai spune despre generalul Stefan Gusa, sef al Marelui Stat-Major si singurul factor de decizie de care tineau seama puterile straine in acele zile de decembrie insangerat, inca se mai spune ca a scapat de sub control situatia. Ba, mai mult, recent, pe un post de televiziune, generalul Stanculescu a sugerat ca "Noaptea generalilor" a fost un bluf. Mai precis, ca in noaptea de 22 decembrie '89, generalii Gusa si Iulian Vlad nu vorbeau "real" din sediul CC, pentru ca el le taia legaturile din Ministerul Apararii. Cu alte cuvinte, cei doi mimau ca dadeau ordine. Multi au crezut ca generalul Gusa a luat cu el in mormant multe "taine" si au avut curajul sa iasa in fata si sa-i puna in carca reprimarea sangeroasa de la Timisoara si multe alte "nereguli". Dar generalul Gusa avea o datorie de onoare fata de popor: sa lase, in respect pentru Adevar, marturia sa de pe patul de moarte. Aceasta datorie a revenit in primul rand familiei sale, vaduvei, Lala, cum o alinta, si celor doua fiice, Ana-Maria si Veronica. "Fetele mele", cum spunea el mandru. Care au trecut prin multe situatii critice dupa disparitia "grabita" a generalului.

CONDAMNAT LA ADEVAR

"Condamnat la adevar - Generalul Stefan Gusa" este titlul unui volum documentar, aparut in aceasta luna, semnat de Daniela Veronica Gusa de Dragan. Este fata cea mica a generalului, casatorita cu renumitul om de cultura - in primul rand - si om de afaceri Iosif Constantin Dragan. Acest volum constituie datoria de onoare pe care familia o are fata de memoria omului care a fost gen.-lt. Stefan Gusa. Iar in aceasta carte scrie: "Este de luat in seama ca moartea generalului Gusa nu de la Dumnezeu a venit, ci de la oameni". Cu ocazia lansarii volumului, fiica generalului a subliniat ca isi asuma adevarul acestor cuvinte. Adevar pe care ar trebui sa si-l asume si altii. Cu acceptul vaduvei si al fetelor generalului, si eu ma voi achita de datoria de a spune adevarul, despre cum l-am cunoscut si cum a murit.

UN ZVON TERIBIL

In decembrie '93, lucram la "Evenimentul zilei". Si ma ocupam, de mai bine de un an, de investigarea si testarea unui aparat incredibil. Este vorba de "Aparat pentru tratamente biologice", inregistrat la OSIM cu brevet nr. 104.844/ 19. 12. 1991, inventat de savantul roman Carol Przybilla. Din nefericire, din motive oculte de neinteles, cu tot demersul cotidianului,

aparaturii nu starnise interesul decat al oamenilor bolnavi. Tocmai se incheiase testarea aparatului, testare sponsorizata de cotidianul respectiv, si, desi rezultatele medicale obtinute erau extraordinare, in mod ciudat, autoritatile in drept sa se ocupe de omologarea medicala isi declinau pur si simplu competenta. Era ca si cum daduse si peste o mina inepuizabila de aur si nimeni nu te credea si nici nu incerca sa se convinga de contrariul. Pe fondul acestor nemulțumiri profesionale, la redactie a venit generalul Danescu, un prieten apropiat al generalului Gusa, solicitandu-ne ajutorul. Ne-a spus ca Stefan Gusa este grav bolnav, este pe moarte si crede ca doar acest aparat, despre care citise tot ce se scrisese, mai putea sa-l salveze. Pe atunci se zvonea ca generalul, considerat "incomod" prin adevăratele pe care le detinea, fusese iradiat si avea cancer. Zvonul era cu atat mai teribil cu cat se spera ca astfel de "practici" fusesera inlaturate o data cu regimul lui Ceausescu, daca ele existasera vreodata.

BOALA CU EVOLUTIE CIUDATA

Era posibil sa fi fost iradiat? Generalul Danescu a fost destul de rezervat in aceasta privinta. Sigur, era ceva ciudat in evolutia bolii. Un cancer care incepuse si se extinsese invers decat evolutia "normala" a bolii. Un cancer care pornea de la sistemul osos, de parca acolo se "depusese" ceva. Cel puțin asa sustinea un doctor, un prieten al generalului Gusa, in care avea toata increderea. Pentru ca trebuie subliniat faptul ca generalul a aflat despre "originea" bolii sale din presa si multa vreme a crezut ca presa exagera. Pentru linistea sa, a consultat si pe acel medic, prieten vechi, caruia i-a aratat doua radiografii. Una din aprilie 1993, cand, practic, i s-a pus diagnosticul si una din martie acelasi an, pe care o facuse la unul dintre controalele periodice. Vazand cele doua radiografii, prietenul sau i-a spus: "Stefane, ori prima, ori a doua radiografie nu este a ta. Ceea ce vad eu aici este imposibil. Acum o luna n-aveai nimic, iar acum oasele tale sunt praf. Asa ceva nu este posibil decat daca... ZĂȘ". Daca fusese iradiat.

"POVESTI" CU IRADIERI

Generalul Gusa nu crezuse in aceasta ipoteza. Nu se considera atat de "incomod" incat sa fi fost nevoie de o astfel de "metoda" pentru eliminarea sa. "Mai simplu ar fi fost un accident", era de parere. Sau poate ca nu. Deja fusesera prea multe "accidente" si batea la ochi. Cu toate astea, se exprimase in cateva randuri ca: "Inca n-am fost eliminat fizic, probabil urmeaza si asta". Conducerea ziarului la care lucram a hotarat sa incercam tratarea generalului, fara sa scriem nimic despre acest fapt, fiind dorinta expresa a familiei. Era la inceputul lui ianuarie 1994, cand am ajuns in casa sa, impreuna cu inventatorul aparatului de tratamente biologice. Carol Przybilla avea peste 90 de ani, dar anii trecusera pe langa el, nu-i afectasera in nici un fel judecata. Tin minte si acum ce am vorbit in drum spre general. "Tata, astea, cu iradiatul, sunt povesti. Noi avem un om foarte grav bolnav, care are nevoie de un tratament mai deosebit decat am facut pana acum. Asta e tot ce ne intereseaza". Prin tratament mai deosebit, Carol Przybilla intelegea unul intensiv, pe o perioada de timp indelungata. Ceea ce necesita foarte multa rabdare.

JURAMANTUL

Ni se spusese ca generalul este foarte bolnav, dar nu crezusem ca era atat de grav. Nu se mai ridicase din pat de cateva zile si avea niste dureri cumplite, pe care si le mai alina cu fortral. Am avut mari emotii cand ne-am prezentat. Era chinuit de boala, dar ochii ii ramasesera foarte limpezi. M-a privit lung si m-a intrebat ce cred despre el. M-a luat prin surprindere intrebarea. Nu ma dusesem in calitate de ziarista, ci de ajutor al lui Carol Przybilla, pentru ca sotia sa, cea care facea tratamentele de obicei, nu era in Bucuresti la acea data. I-am spus acest lucru. "Nu te intreb ce crezi ca ziarista, ci ca om. Ma crezi vinovat pentru ce s-a intamplat la Timisoara? Vad ca s-au asmutit toti impotriva mea, sa ma scoata tap-ispasitor. N-

am murit inca!". Fara sa astepte raspunsul meu, cu un efort care i-a cauzat dureri mari, si-a luat cruciulita de pe noptiera, a strans-o in pumn si mi-a zis: "Eu sunt deja jumătate plecat la Dumnezeu. Asta mi-e crucea! Jur ca nu am pe constiinta nici un mort in revolutie. Eu am trecut, ca sef al Marelui Stat-Major, de partea revolutiei, de la Timisoara, de pe 19 decembrie. Pentru aceasta "tradare", eu as fi fost impuscat daca nu reusea revolutia". Dupa ce a spus aceste cuvinte, s-a linistit. M-am uitat intrebator la sotia lui, care mi-a facut semn sa ies din dormitor. "Nu stiu ce-i face mai rau, boala sau toate murdariile care i se pun in carca. A vrut atat de mult sa apara la televizor sau la radio, sa fie chestionat in direct de catre popor cu privire la revolutie. I s-a refuzat aceasta dorinta".

DIAGNOSTIC CONFIRMAT

Pentru a incepe tratamentul, trebuia ca pacientul sa fie asezat in fata razei produse de aparat, pe portiuni, astfel incat toate partile vatamate sa fie supuse iradierii benefice. Domnul Przybilla a hotarat sa inceapa cu coloana vertebrala, unde erau problemele cele mai grave, dupa cum ni se spusese. Pricinuindu-i dureri infernale, l-am intors cu cearsaful pe o parte si am fixat filtrul. In momentul cand am dat drumul la aparat, o ploaie de scantei a izbucnit, iar eu am avut impresia ca se strica aparatul. Asistasem un an de zile la tratamente cu acest aparat si niciodata nu facuse asemenea scantei, ca acelea produse de polizor. L-am oprit imediat. Domnul Przybilla sarise pur si simplu de pe scaun si venise langa aparat. I-a dat drumul. Aceeasi ploaie de scantei. A clatinat din cap si s-a reasezat. "Da-i drumul mai departe. Aparatul n-are nimic. Povestile alea se pare ca sunt reale. Nu te teme, acelea sunt particule inactive". Generalul nu ne vazuse reactiile, dar auzise. "Despre ce povesti este vorba?", ne-a intrebat. Domnul Przybilla i-a raspuns pe ocolite: "Tot raul spre bine. Ce ai dumneata se poate neutraliza. Daca nu este afectat iremediabil vreun organ intern, sa n-ai grija, ca te poti vindeca".

NEUTRALIZAREA "SURSEI"

Din nefericire, dupa atatea luni de boala, era imposibil sa nu fi fost afectate organele interne. Dupa primele sedinte, cand am urmarit doar "neutralizarea sursei", dupa cum se exprima batranul savant, am putut constata ravagiile facute de boala. Aparatul ne indica precis zonele grav afectate, in acele portiuni pielea capatand diferite nuante de rosu. Fara sa stim, stadiul evolutiv al bolii, puteam face o "harta" a portiunilor prinse in metastaza. Conform "diagnosticului" dat de aparat, cel mai grav afectati erau plamanii. Totusi, un progres am inregistrat inca de la primele sedinte. Durerile nu disparusera complet, dar se diminuasera si era tot mai putin nevoie de injectiile cu fortral. De asemenea, generalul ne spusese ca doarme foarte bine imediat dupa tratament, ceea ce nu i se mai intamplase de mult. Incepuse sa creada in aparat. Facuse si Facultatea Tehnica Militara, Sectia Mecanica, asa ca intelegea explicatiile tehnice ale domnului Przbilla despre principiul de functionare al aparatului. Zi de zi, timp de mai multe ore, se supunea razei benefice si de acum se putea aseza singur la aparat. Dar poate cea mai buna veste pe care am primit-o a fost faptul ca se ridicase din pat. Sotia il gasise dormind pe canapea, in sufragerie. Se dusese singur la baie, se spalase. Eram atat de sigura ca aceasta era calea spre insanatosire.

"VRACIUL"

Domnul Przbilla ar fi vrut colaborarea unui medic. De asta suferise mereu: "Tata, eu sunt inginer. Am inventat acest aparat, dar deja ma depasesc posibilitatile lui de vindecare. Ar trebui cercetat de medici, eu sa le explic mecanismul de functionare, ei sa-l testeze pe categorii de boli". Era nevoie de analize, de alte radiografii, sa stim precis ce efect avusese tratamentul si unde mai trebuia insistat. Nu se putea. Intr-o zi, am inteles si de ce. A sunat telefonul, domnul general a ridicat receptorul si m-a chemat langa el, sa aud. "Mai, Stefane, interneaza-te in Spitalul Militar, mai, doar n-ai innebunit, sa crezi in vraciul ala!". "Deocamdata,

el m-a facut sa ma simt mai bine!", i-a raspuns. Domnul Przybilla nu stia cum "stam". Nu putea face o apreciere. Avea cazuri de cancer care se vindecasera doar din doua-trei sedinte. Dar avea si un caz pe care il trata de doi ani. Oprise evolutia bolii, dar, daca inceta tratamentul, tumora reincepea sa creasca. Ii recomandase pacientei sa se supuna unei operatii de extirpare a tumorii, in faza in care aceasta avea dimensiuni minime. Femeia se temea de operatie. Era singurul caz incert. In ce fel se manifesta in organism boala generalului Gusa nu stia. De aceea ar fi vrut ca la sedinta sa participe un medic specialist.

INTERNAREA

Pe 10 ianuarie 1994, cand ne-am dus, cum facusem in fiecare zi, pentru tratament, generalul Gusa nu mai era acasa. Fusesse internat la Spitalul Militar. Cu greu am reusit sa aflam ce se intamplase. I se facuse rau. Foarte rau, iar sotia lui se speriasa si chemase salvarea. Domnul Przybilla s-a uitat la mine cu repros: "Este vina noastra. Trebuia sa-i avertizam!". Da, ar fi trebuit sa le explicam ceva ce nici noua nu ne era prea clar. Anume ca, in acest proces de lupta cu boala, la un moment dat, pacientului i se face foarte rau. Acest moment era imprevizibil, se instala fara sa poata fi anticipat si nici nu se manifestase in toate cazurile. Domnul Przybilla ajunsese la concluzia ca acesta era un semn foarte bun. Observase ca, dupa aceasta cumpana, procesul de vindecare se accelera. "Boala este la fel de vie ca si organismul-gazda. Lupta pentru viata ei si atunci cand este, intr-adevar, lovita puternic, isi aduna toate fortele sa inlature cauza care o ucide. De aici starea de rau general pe care o simte bolnavul", spunea Carol Przybilla. Era insa constient ca aceasta nu era considerata o explicatie stiintifica si de aceea nu insista asupra ei. Aveau sa urmeze doua luni in care am incercat sa ajungem la general pentru a continua tratamentul, dar nu a fost posibil. Despre toate aceste demersuri si despre cum s-a imbolnavit generalul Stefan Gusa, veti afla in "Ziarul" de maine.

APARATUL INCREDIBIL

In 1966, i s-a pus diagnosticul de cancer pulmonar si atunci si-a adus aminte de ideea din studentie. A construit aparatul, s-a tratat si s-a vindecat. Apoi a lucrat ani de zile la acest aparat, imbunatatindu-l. Nu a putut sa-l breveteze in timpul lui Ceausescu, deoarece i se cerea sa cedeze inventia sa. Nu a fost de acord. Aparatul a fost brevetat abia in 1991, fiind construit la Institutul de Tehnologie Avansata al SRI. In 1993, in urma demersurilor cotidianului Evenimentul zilei, aparatul a primit medalia de aur la Targul de Inventica si Inovatii de la Nurenberg. Pentru ca autoritatile romane au refuzat pur si simplu sa se ocupe de aceasta incredibila inventie, cu o rata spectaculoasa de vindecare a unor boli considerate incurabile, aparatul nu a fost omologat din punct de vedere tehnic si medical. Deci, nu a putut fi folosit oficial. De aici si denumirea nemeritata de vraci pentru Carol Przybilla. Care avea o vorba: "Tata, as fi vrut sa inventez un aparat sa vindece prostia, dar n-am reusit. Noroc ca prostia nu doare". In prezent, am auzit opinii ca inventia lui este deja depasita de aparatele care functioneaza pe principiul luminii bipolare. Ne-am bucura daca aceste aparate ar atinge macar un sfert din performantele aparatului lui Carol Przybilla.

UN SAVANT PENTRU ALTE TIMPURI

Carol Przybilla nu era un vrac. Era un savant cu peste 1.000 de inventii la activ, dintre care unele se folosesc si astazi. S-a nascut pe 14 noiembrie 1902, la Campina. A facut studii medii la Bucuresti si a absolvit Institutul Politehnic din Mittweida si Institutul Politehnic din Charlottenburg, Germania. A fost prieten cu Albert Einstein, a locuit in casa acestuia, iar ideea construirii unui aparat de tratamente biologice i-a incalzit in minte din acele vremuri, bazandu-se pe teoria luminii a lui Einstein. Chiar i-a cerut parerea acestuia in privinta construirii unui astfel de aparat, iar Einstein i-a spus ca nu-si da seama cum ar putea actiona asupra organismelor vii, dar are toata increderea ca, daca i-a incalzit in cap, are sa iasa "ceva" valabil. I-a si prevazut multe neplaceri, ceea ce s-a si intamplat. Carol Przybilla este autorul inventiilor:

"Avion cu reactie prin arderea gazelor" - 1932, "Turbina cu combustie interna combinata" - 1958, vanduta de statul roman uzinelor "General Motors" din SUA, "Motor eliptic", folosit in Japonia, la celebrele motociclete si inca o inventie in domeniul militar, declarata secret de stat. A primit trei premii de stat. Este membru al Asociatiei Oamenilor de Stiinta din Romania.